

Поцілунок

Микола Костомаров

Зійшли ріки, зійшли ріки –
І сніг не біліє;
Коло млина на долині
Трава зеленіє.

Забіліли вишеньки,
Груші запашні;
Збираються, гуляються
Дівки молодії;

І на призьбі біля хати
Співає дитятко.
Вийди, вийди ти до мене,
Мое серденьтко!

Прийшла к нам, прийшла пора весняная
Не забарися, моя молодая!
Вийди до мене, сідай біля мене,
Обійми мене, поцілуй мене!..

– Не вийду, не хочу біля тебе сидати,
Ані обіймати, ані ціловати;
Хай квітки цвітуть, хай пташки співають,
Вони мене, милий, к тобі не приваблять.
Ні літнім теплом, ні сею весною
Не вбачиш мене ніколи з тобою!

Коли ж увосень
Хліба уберуть,
І крупнії дощі
Мочити почнуть,

І ранком мороз по степу забіліє,
І в темнії ночі ще гірш потемніє,
І страшно на улицю буде ходить,
І сови угукать, вовки стануть вить,

Тоді-то, півношною саме добою,
Під сльоту, під дощ зійдемось ми з тобою.
Край старої церкви ти стрінеш мене,
І я обійму, поцілую тебе!

І вітер холодний там зле завиватиме,
Потрухлі віконниці в церкві хитатиме,
А ми собі будемо все миловаться,
Тоді вже нам, серце, шкода й розлучаться!

Холодная нічка, мороз налягає,
А вітер осінній аж кості проймає.
Коли б він не дув та негода утихла,
Бо вже моя мила холодна як крига!